

ale Spørgsmaal, dels ogsaa herinde. Og jeg finder endnu en Gang Anledning til at minde Ministeren om Lignelsen med den barmhjertige Samaritan. Præsten gik forbi den syge og fattige Mand, han brød sig ikke om ham, for han hørte ikke til hans. Levitten gik ogsaa forbi. Jeg ved ikke, om det var en Meningsfælde af den højtærede Minister, men det maa det vel have været. Samaritanen derimod tog sig af den fattige syge uden at spørge, hvem han var. Det kristne Samfund, der altid er parat til at bevilge, naar der kræves Tusinder til nye Kirker, og naar man forlanger nye godtlønnede Præsteembeder oprettede, nægter, samtidig med at der ofres til Fæstninger, Kirker, Kanoner, Kongehus og Alter, at give syge Mennesker, som trænge til kraftig Ernæring, Mad, uden at der dermed følger Fortabelsen af borgerlige Rettigheder. Det er Sandheden, at dette rige kristne Samfund i Øjeblikket nægter fattige syge Mennesker den Ret, de have til Livet, og den Ret, de have til Helbredelsesmidler. Det kommer den højtærede Minister ikke udenom. Desværre tales der i Kirkerne og paa vore Højskoler saare lidt om disse fundamentale kristne-etiske Krav, og det bliver da Socialdemokraterne, som komme til at rejse og gennemføre disse Krav.

Jeg vil gerne i Anledning af, at der er rejst Tvivl om Nødvendigheden af dette Forslag, i Forbindelse med det Eksempel, jeg fremdrog, da jeg første Gang havde Ordet, med den højtærede Formands Tilslættelse oplæse et Brudstykke af et Brev, som er skrevet af en af Undersøgerne ved Kontoret for nødlidende Kvinder til Formanden for den vedkommende Forening; deraf ville den højtærede Indenrigsminister og ærede Medlemmer bl. a. kunne skønne, hvilken forfærdelig Nød der lides den Dag i Dag rundt omkring baade paa Land og i By. Denne Undersøger fortæller, at hun har været ude i et fattigt Hjem, der har søgt om at faa Hjælp: „Fattigdommen i Hjemmet“, siger hun, „er saa skrigende, at jeg aldrig har set noget lignende. Konen og Børnene var aldeles blege af Sult og Nød. Da jeg spurgte hende, hvoraf de levede, svarede hun mig: Vi sult. Den eneste Indtægt, hun har, er 8 Kr. om Maaneden, som hun faar for at

leje sit bedste Værelse ud. Det er, hvad fem Mennesker have at leve af! Nu skyldes de Husleje for to Maaneder, og Værten har sagt, at han ikke vilde vente længer. Jeg bad dem meget indtrængende om at søge Fattighjælp, men hun svarede meget rørende, at hvis de gjorde det, vilde hendes Mand fuldstændig tabe Modet og miste Interessen for hende og Børnene, og saa vilde hun hellere dø.“

Der er Tusinder af Mænd og Kvinder i dette Samfund, som hellere vilde dø end gaa til Fattigvæsenet. Der er Tusinder af Mænd og Kvinder i Samfundet, som ikke vilde gaa til Fattigvæsenet og bede om Mad og Støtte til syge Slægtninge, fordi disse ikke vilde ind under Fattigvæsenet, og det er brave og hæderlige Mennesker. Det er ganske simpelt Samfundets Pligt og Skyldighed at gennemføre denne Lov, og hver Dag, man er ligegyldig for Gennemførelsen af de Krav, som dette Lovforslag er Udtryk for, avles der en Bitterhed og et Had mod de Herrer, der have Magten, som de senere en Gang skulle komme til at føle.

Indenrigsministeren (Berntsen): Det ærede Medlem fortsætter stadig sine religiøse Betragtninger, og nu var han inde paa Lignelsen om den barmhjertige Samaritan. Men saa vidt jeg kender den Fortælling, er der ikke Tale om, at den barmhjertige Samaritan raabte enten paa Statskassen eller paa Kommunekasserne. Nej, han tog ned i sin egen Lomme, og sagde til Værten: Her er Penge til at pleje den syge for, og hvis de ikke slaa til, saa skal jeg nok betale Resten, naar jeg kommer tilbage. Det var den Maade, hvorpaa den barmhjertige Samaritan bar sig ad. De Herrer kunne sagtens være Nutidens Samaritaner ved at raabe paa Statskassen eller Kommunekasserne. Det ærede Medlem har i øvrigt i Dag i hele sin Optræden mere optraadt som Præsten og Levitten end som den barmhjertige Samaritan. Det rører mig ikke. De Betragtninger, det ærede Medlem der kom med, forekomme mig at ligge langt borte fra den Sag, vi her behandle.

Det ærede Medlem mente at burde advare mig imod at komme ind paa de Forhandlinger, der var førte i 90'erne